

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi P. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w Warszawie w sprawie o sygn. akt
II KK 244/23,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 20 marca 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 sierpnia 2022 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V Ka 971/21
Sąd Okręgowy w Radomiu utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu
z 9 lipca 2021 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 1456/18, którym skazano P. P.
na karę pozbawienia wolności.

Pismem z 14 grudnia 2022 r. Prokurator Generalny wniósł kasację
od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt
V Ka 971/21 na korzyść oskarżonego w części dotyczącej środka karnego.

Pismem z 24 lutego 2023 r. obrońca P. P. wniósł kasację od wyroku Sądu
Okręgowego w Radomiu z 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Ka 971/21 w całości na
korzyść oskarżonego, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie
sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Najwyższego Izby Karnej z 29 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 610/22 wydanym wskutek wniesienia kasacji przez Prokuratora Generalnego, uchylono zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu w części dotyczącej środka karnego i w tym zakresie przekazano sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Pismem z 26 października 2023 r. obrońca P. P. wniósł skargę na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 75 z późn. zm.; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt II KK 244/23.

Postanowieniem z 27 października 2023 r. sygn. akt II KK 244/23 Sąd Najwyższy - Izba Karne oddaliła kasację wniesioną przez obrońcę P.P. od wyroku z 23 sierpnia 2022 r. wydanego w sprawie o sygn. akt V Ka 971/21 przez Sąd Okręgowy w Radomiu, jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podległa odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać:

- 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy;
- 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Skarga wniesiona przez adwokata D. C. spełnia tylko pierwszy wymóg formalny. Skarżący wniósł o stwierdzenie, że „w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Radom-Zachód w Radomiu o sygn. akt PR 1 Ds. [...], a następnie sądowym przed Sądem Rejonowym w Radomiu o sygn. akt VIII K 796/18, następnie prowadzonym pod sygnaturą II K 1456/18, kolejno przed Sądem Okręgowym w Radomiu oraz Sądem Najwyższym o sygn. akt II K 610/22 oraz aktualnie o sygn. akt II KK 244/23 nastąpiła przewlekłość

postępowania naruszająca prawo P.P. do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.” W uzasadnieniu skargi obrońca przedstawił chronologię podejmowanych czynności zaczynając od postępowania przygotowawczego aż do postępowania przed Sądem Najwyższym. Skarżący wyjaśnił, że całe postępowanie prowadzone przeciwko niemu było opieszale albowiem od postawienia zarzutu 16 kwietnia 2018 r. do dnia wniesienia skargi minęło prawie 5 lat i 7 miesięcy, a sprawa faktycznie jeszcze się nie zakończyła.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę należy wnieść w toku postępowania w sprawie. W kwestii tego, jak należy rozumieć tok postępowania istnieje bogate i właściwie jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego. W postanowieniu z 6 kwietnia 2017 r. (III SPP 10/17) Sąd Najwyższy wskazał, że wniesienie skargi powinno nastąpić w toku postępowania, po zaistnieniu stanu, który w ocenie skarżącego uzasadnia podniesione w niej zarzuty, nie później jednak niż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. W postanowieniu z 5 kwietnia 2018 r. (KSP 6/18) Sąd Najwyższy podniósł, że „skarga na przewlekłość postępowania stanowi przede wszystkim mechanizm dyscyplinujący organy szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości, mający zapewnić sprawne rozpoznanie sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora oraz w postępowaniu sądowym.” Funkcja ta traci rację bytu w przypadku postępowań zakończonych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że czas trwania postępowań przed sądami pierwszej i drugiej instancji, które zakończyły się prawomocnym skazaniem skarżącego, a których sprawność on również kwestionuje w swojej skardze, nie może być przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu - skargę można bowiem złożyć jedynie w toku danego postępowania. Nie można więc zsumować czasu trwania tych postępowań z czasem trwania postępowania kasacyjnego.

Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego znajduje potwierdzenie w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r. (III SPZP 1/13), w której stwierdzono, że „w pojęciu toku postępowania od czasu jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia nie mieści się postępowanie przed Sądem

Najwyższym, choćby jego wynikiem było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Postępowanie w sprawie cywilnej wszczętej skargą kasacyjną albo w sprawie karnej wszczętej kasacją jest nowym postępowaniem w sprawie w rozumieniu art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, a zarzuty odnośnie do przebiegu tego postępowania wnoszone w jego toku podlegają rozpoznaniu wyłącznie przez Sąd Najwyższy stosownie do treści art. 4 ust. 2 tej ustawy, zgodnie z którym jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym, właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.”

Skarżący nie podniósł żadnych zarzutów pod adresem postępowania kasacyjnego w sprawie o sygn. II KK 610/22 , ani nie wskazał okoliczności z tym postępowaniem związanych, ani nawet nie wyjaśnił, ile czasu ono trwało. Tym samym w jego skardze brak jest „okoliczności uzasadniających żądanie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 ustawy.

Jednocześnie, wobec odrzucenia skargi, zbędnym stało się orzekanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ał]